

bedømmer Deres Mand helt korrekt. Med alle sine Smaaskrøbeligheder er han dog ikke saa lidt af en Kraftnatur, som vist kræver noget tungt at tumle med. Og — ja, da jeg nu engang er begyndt, lad mig saa snakke ud. Jeg veed jo, at Deres Onkel i Fiume et Par Gange har haft Bud efter Deres Mand og tilbudt ham en Ansættelse ved Værftet dernede. Kunde De slet ikke tænke Dem at flytte ned til Adriaterhavets højt besungne Kyst —?»

»Og blive brændt inde af Røvere?«

»Ja, Egnen skal jo rigtignok være lidt usikker. Men Klimaet vilde passe Deres Mand udmærket. Det er Sol og Varme, han trænger til. Jeg er overbevist om, at nogle Aars Ophold i fremmed Luft vilde gøre Underværker.«

Inger var bleven tavs. Hun havde uvilkaarlig trukket sig lidt bort fra ham og saae ikke op. Kort efter standsede ogsaa Doktorens Tale af sig selv, idet de naaede hans Hus, hvor det øvrige Selskab allerede en Tid havde staaet og ventet paa ham for at sige Farvel.

Per og Inger havde længst hjem og maatte deltage i den hele Række Afskedsscener. Inger havde stille stukket sin Arm ind under Pers, og da de endelig blev ene, trykkede han den ind til sig med et Udbrud af den heftige Længsel, der kunde opstemmes hos ham en saadan Aften mellem Fremmede. Inger smilte glad og lagde sin